

Poština plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 22.

V Kranju, dne 27. januarja 1928.

Leto I.

Žena: Danes mi je pisal najin sin, da je vsak dan bolj zadovoljen s svojo ženo.
Mož: Tako? No, čudno! Jaz pa vsak dan manj!

Še ostale pozabljivce pozivamo, da poravnajo naročnino. Zastonj se dandanes nič ne dobi! Ne vemo, zakaj odlašate? Saj veste, da ima vsako delo svoje stroške, tako tudi naš list. Torej ne pozabite in takoj odpošljite, ker s 24. številko se l. letnik zaključil!

Uprava.

—XYZ—

Turnir neumnežev.

V slavnem mestu Veržaju sem bil priča nekega čudnega tekmovanja.

Pred kratkem je v umrl v tem mestu župan Oblast, ki je pustil kaznovati svoje volilce radi nepoštenosti. Ustanovil je tudi misijonsko društvo za razširjevanje poganstva med kristjani. Cvetela je po zaslugi tega društva nevera v Veržaju.

Brigal se je tudi za literaturo, s tem, da je prepovaldal čitati svojim „podanikom“ čitanje knjig in jim dovolil tudi čitati samo en list „Veržinca.“

Umrl je, ko je sedel dve leti na županskem stolcu. Vsi so se vpraševali, kaka je njegova zadnja nevolja. Tudi to so zvedeli. Birič je čital vsak dan na trgu:

„Mi, Jakob Janez I., župan veržinskega vele mesta in okoli ležeče pokrajine veržinske, vitez I. reda za pospeševanje umetnega gnojila, postavimo za dediča najneumnejšega v Veržaju. Natečaj bo javen, vsakdo se ga lahko udeleži. Sodbo izvrši veržijsko sodišče 1. aprila tega leta.“

Veržej je strmel a tudi delal. Vsakdo se je smatral za najpametnejšega in je z obupom pomislil na tako priložnost. Tedaj so se začeli poneumnjevali. Čitali so Jovana Vesela Koseskega zbrane spise in podobne reči.

Prišel je 1. april in letele so besede iz ust do ust. „Ali boš šel tudi ti?“ „Vi kot občinski svetnik?“ „In vi?“

„Grem, saj sem bil osem let učitelj!“

„Vi kot učitelj hočete veljati za neumnega.“

„Mislim, da nimam niti pameti!“

Tisti čas je hotel vsakdo biti neumen, drugi dan vsak najpametnejši.

1. april. Na glavnem trgu je bilo vse polno ljudi. Tedaj je prišel v mesto tudi Rado Veselko. Vprašal je, kaj pomeni taka množica ljudi: Povedali so mu, kaj se dogaja.

„In zato se je zbralo toliko ljudi?“

„Ali se čudite mogoče?“

Tedaj se oglasi Veselko, stopi pred sodnike in začne govoriti ljudstvu. „Se vidi, da ste Veržinci. Za umazani mrzli denar se poganjate, četudi pri tem osramotite samega sebe. Rajše delam vse življenje kot črna živina, kakor da bi hotel dobiti na tak način denar. Več kot ta neumni denar mi je pamet in moška čast!“

In vstali so sodniki in najstarejši je dejal: „Kdor ceni v 20. stoletju „pamet“ in „moško čast“ bolj kot denar je mogoče zelo moder, toda v neumnosti nedosegljiv.“

In dali so mu dedščino.

Kdo bi mu jo vzel pod takimi pogoji.

—p—

Ona hoče, da jo še enkrat ubije.

Solnce je bilo v zatonu, ko je Milojka pognala ovce s paše domov. Veselo je prepevala in njen glas se je zvonko razlegal po okolici, ko je stopicala za ovci po poljskem potu proti vasi. Vesela je bila, ker se je bližala nedelja, ko bo zopet smela zaplesati.

Doma požene ovce v hlev in jih hoče že zapreti, ko vstopi gospodar in kakor ponavadi, prešteje svoje ovce.

„Ja, kje je pa še ena, ali ne vidiš, da ti ena manjka!“ se zadere nad prestrašeno Milojko.

„O Bog pomagaj!“

„Nič Bog pomagaj, ampak kje je ovca, te vprašam jaz?“

„Ne vem — res ne vem — najbrže je kje obležala!“

„Hajdi nazaj, nesrečnica, in poišči ovco, ali se mi pa živa ne vračaj, ubijem te, si razumela!“

„Ali kje naj jo iščem?“

„Tam kjer si ležala in spala, lenoba grda!“

Milojka steče na pnje kakor brez duše. Cela ura je potekla, pa še ni bilo Milojke nazaj. Mrak se je vlegel na zemljo, da je bilo tema, kakor v sredini mesta, kadar ni električnega toka. Gospodarja je počelo skrbeti za Milojko. Gre do ceste, a nje od nikoder. Le sosedov Filip, ki je postal ravno fant, pride s polja z motiko na rami.

„Hej, Filip, ali si kaj videl mojo Milojko?“

„Ne, sosed, kje pa naj bi bila?“

„Pred eno uro je šla iskat ovco, a zdaj jo še ni nazaj. Pojdi na pašnik in privedi jo domov, živo ali mrtvo!“

„Dobro! Pa jo poiščem,“ reče Filip in odide.

Kmalu najde Milojko. Pod nekim grmom je čepela in jokala.

„Pojdi, Milojka domov!“

„Ne smem, gospodar me bo ubil!“

„Ali meni je ukazano, da te privedem domov!“

„Ne grem. Ne premaknem se od tu, raje vidim, da me ubiješ!“ reče Milojka in se čvrsto drži za grm.

„No, če je pa tako, te pa jaz ubijem!“ odgovori Filip in se skloni k njej, pripravljen na vse. Ona zapre oči in mirno čaka. Filip jo prime z eno roko za vrat z drugo pa tiplje po grudih. Ali ko začuti male čvrste okrogline se hitro premisli in narahlo odtrga Milojko od debla ter jo spusti na travo. Nato ji zada udarec, pri katerem se od radosti umre.

„Joj joj, Filip, jaz umiram!“ jecila Milojka.

Ko je Filip izvršil svoje zločinsko delo, vstane in ji reče: „In sedaj brzo domov!“

„Ne, Filip, ne grem!“

„Kaj? Kar hitro, če ti rečem, kaj pa še čakaš?“

„Ali Filip, čakam, da me še enkrat ubiješ!“

V govorilni uri.

- Gospod zdravnik, pogledjte tega papagaja!
- No, če je bolan, pojdite z njim k živinozdravniku, jaz zdravim samo ljudi!
- Saj ni bolan, govorit se naj bi tu naučil!
- Pri meni?“
- Ja, saj dajete govorilne ure.

Tolažba nočnega čuvaja.

— Na stara leta se mora človek še mučiti. Občinski sluga, mežnar, prižigovalec luči, vse mogoče in nemogoče službe moram opravljati! Ako bi ne bil še nočni čuvaj, se ne bi niti mogel več pošteno naspati.

Slabo opravičilo.

Profesor: „He, Koren, kaj se obračate in govorite z Veranom?“

Koren: „Rekel sem mu samo, naj pazi!“

Varčnost.

- Zakaj držiš tako trdno svoj hlačni žep?
- Parfumiral sem robec in če ne držim žepa za prtega se mi vse skadi, predno pridem do moje ljube Neže!

Oče: „Kje so največje bakrene žile?“

Sinček: „Eno vidim pri vas na nosu, za druge pa ne vem!“

—p—

Ajnštajnova teorija.

Dva prijatelja sedita pri „ferkelčku“ in se razgovarjata o Ajnštajnu. „Slušaj, Modrinaj, cela Europa že govori o tem Ajnštajnu. Sram me je, da moram priznati, da ne vem, o čem pravzaprav pripoveduje ta Ajnštajn. Prosim te, da mi objasniš!“

„Kako, kaj da pripoveduje? O čem pravzaprav misliš?“

„Ja kako in čemu. Vsi časopisi pišejo že o njem.“

„A tako, ti bi rad vedel, kako teorijo ima!“

„Seveda, to hočem ravno!“

„Pa ti ne veš tega?“

„Ne vem.“

„Popolnoma priprosta stvar. Ajnštajn uči na primer, da se trajanje jednega potovanja menja od prve krajne točke do druge krajne točke, ob odhodu in pri prihodu.“

„Saj to ve že vsak norec. Kadar se človek vrača je truden in traja dalje časa.“

„Ne razumeš me! Pogledaj, misli si eno devojko, recimo tvojo Floro. Bila je pri patru in je zopet odšla. Ko je odšla je še vedno devica — pater je pa ostal pater. Sedaj si pa misli nasprotno. Pater je odšel k Flori. Ko je odšel, je pater ostal Pater, ali tvoja Flora ni več devica.“

Brivec: „Gospodična, ali naj odrežem vso kožo ali samo jermen?“

Razlaga.

Oče predava sinu isologijo:

„OSEL, sinko, to sem jaz, zato ker sem se oženil.
PRASE, to si ti, ker še ne vem, če boš postal svinja;

STARA KURA, to sem zopet jaz, kadar se razgovarjam s tvojo in njeno materjo.

VOL sem na žalost zopet jaz, zato ker cel tovor vlečem sam.

DIVJA MAČKA, to je tvoja mati.

LEVINJA je zopet tvoja mati, kadar hoče, da ji kupim nov klobuk.

SRAKA je teta Klara, ki se neprestano dere.

PURAN, to je oni poročnik v nasprotni hiši, kateri vedno gleda na naše okno, kdaj da bo ugledal našo mamo, ko se v Evinem kostumu sprehaja po sobi v pasjih dneh.

—p—

Težak udarec.

Gospoda Kroglo so pozvali nujno iz kavarne domov, češ, da mu žena umira. Ko je prišel domov je bila žena že mrtva. Prime se z obema rokama za glavo in vzdihne:

„O Bog, tega ne bom preživel, tega ne morem preživeti!“

Zdravnik ga nekaj časa opazuje, nato ga narahlo potrepja po rami, rekoč: „Umirite se, dragi prijatelj, in verjemite mi, da je človek v stanu, da preživi še večje radosti!“

Muki:

Zvestoba.

Ni davno, je Drejče k vojakom odšel
vsled neke bolesi je skoro ihtel;
spremila ga Francka je do postaje
nazaj jo ubere kar preko ograje!
Se joče, se kisa, da skor' omedli
čez travnike suhe se v sozah topi.
Pa kaj bi se zdaj norčevali iz nje
le srčno kdor ljubil, ta skusil je
kaj pravi se dolgo in zvesto ljubiti;
kdor tega ne ve, naj se pojde soliti!
Jedva pretekla tri leta so že,
kar je priseglo zvestobo srce.
A včasih je rada ločitev za vedno
zlati kdor ljubi deklico čedno.

Ji tujec neznani ponudi roko
izraža ji vdanost, ljubezen globoko!
Ko pa sprejela ponudbo je resno
besedico — „ja“ — izreče slovesno.
Na plesu srce ji presrečno drhti,
ko tujcu med plesom na prsih sloni.
Goreče obljublja mu zvesto srce,
zamaknjena v kodraste lase mu zre:
kak' fine poteze — kak' žive oči —
njen Drejče od daleč podoben mu ni.
Se je odločila, je v srcu sklenila,
bo v Rim al' Benetke povsod mu sledila.

Pri vojaki jaz Drejče pa zvedel sem vse,
od žalosti, jeze — kar snedel bi se.
Zvestoba je taka zdaj naših deklet,
četudi mi roga se celi zdaj svet.
Zaljubljeni fantje, le pazite vi,
enako lahko še koga doleti!

Saj tudi za mano se tujka ozira,
Ko par nas vojakov tam mimo maršira.
A vzljubil ne bodem nobene več, ne,
da več mi ne bo krvavelo srce.
Nad zvestobo tujem, jaz naših deklin,
kadar stojim vrhu snežnih planin,
od ljube pozabljen — jaz Drejče, Alpin.

Št. 13.

V gostilni so se razgovarjali o št. 13, o tem kaj pomeni, če se prevrne solnak in doda iglo in še o marsičem takem zanimivem.

„Ni to smešno,“ se oglasi eden gostov, „poslušajte, da vam povem zgodbico. Imel sem bogatega starega očeta, kateri je ob priliki svoje 77letnice imel to smolo, da je bil trinajsti pri pojedini.“

„Pa je gotovo umrl takoj drugi dan, kajneda?“

„Ne, ampak točno isti dan — po trinajstih letih.“

Tako pa gre.

Mali Vinko neče zaspiti. Strašno se dere, četudi se njegova mamica trudi že celo uro, da bi ga umirila.

Nič pomoči. Vendar gre še k soprogu in ga pokliče v spalnico rekoč: „Ti bi tudi lahko nekaj časa imel otroka, saj je tvoj tudi!“

Soproga se okrene brzo proti vratom in se odreže: „Dobro, pa vzemi tvojo polovico, mojo pa pusti naj kriči!“

Svarilo.

Gospa baronica (novi sobarici): „Žal vam moram povedati, da moj mož v svoji razsresenosti večkrat poljubi sobarico — namreč, jaz to nimam rada!“

Sobarica: Vam prav rada verjamem, milostiva, gospod ima pa tudi pravi opičji obraz.“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

LJUBICA IZ PRATRA
FAUST

SMRTNA VOŽNJA
PODMORNICE

Alarm
CIGAN BARON

Že dolgo.

- Slišal sem, da si se pred kratkim poročil?
- Prosim, že pred enim tednom.

Dobra volja.

Mož (služkinji): „Ali je moja žena dobre volje?“

Služkinja: „O da; imela je pet krožnikov v roki, pa mi je le metlo vrgla v glavo.“

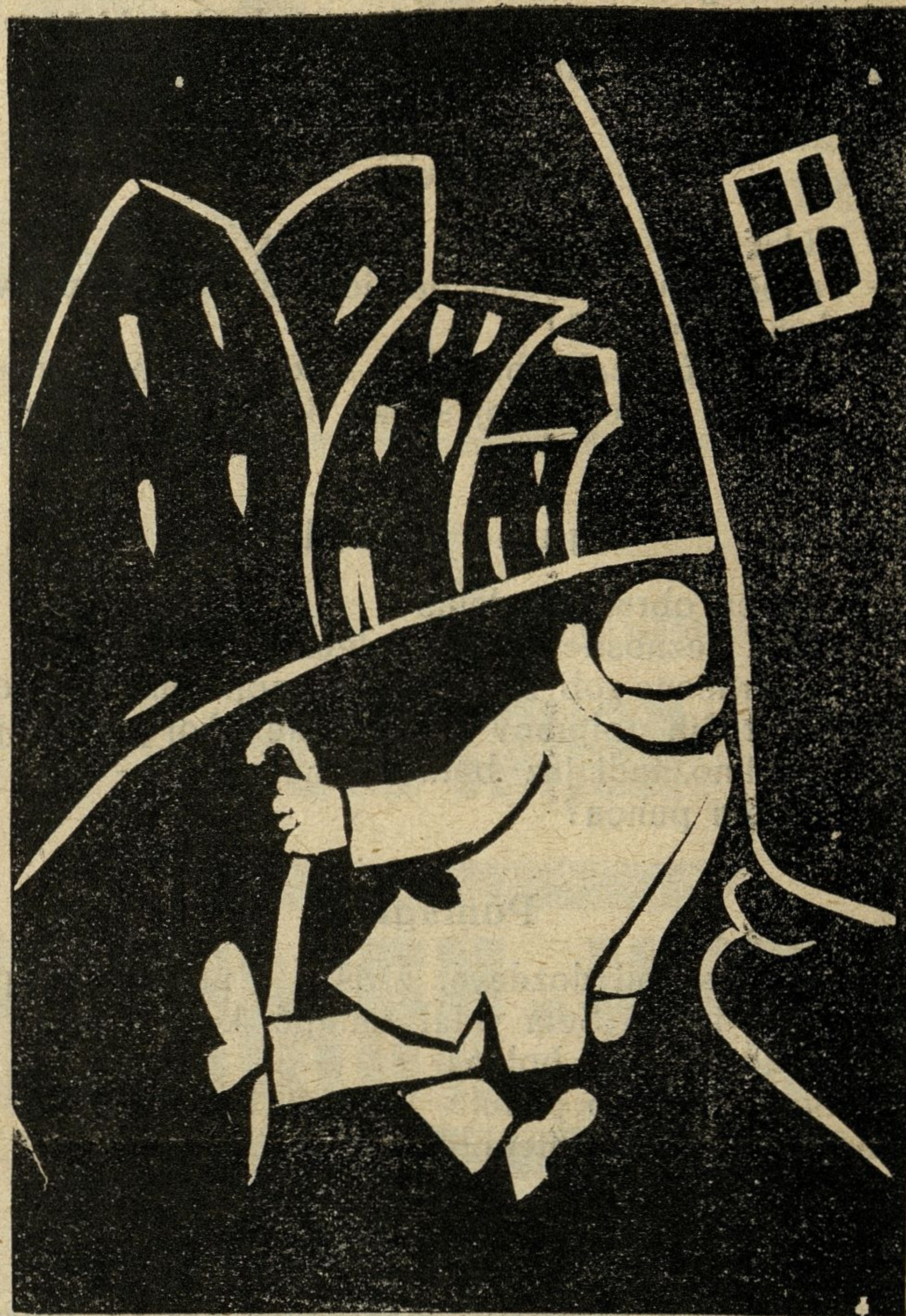
Pred razporoko.

Gospod M. bi se rad razporočil. Vsled tega stojita z ženo pred sodnikom.

„Vi ste torej mnenja, da s svojo ženo ne morete več živeti!“

Gospod: „Da, gospod sodnik, da se pa sami lahko prepričate, vam pustim ženo za tri dni tukaj!“

Pijanec.

„Ha! Zdaj pa res verjamem, da se zemlja vrti!“

Vljudni Janoš.

Baron Mikoš: „Janoš, jutri zjutraj me pokliči ob šestih in mi povej, da hočem ob sedmih odpotovati!“

Janoš (zjutraj ob šestih): „Gospod baron, priporočilo od gospoda barona in gospod baron so naročili gospodu baronu, da imajo gospod baron namen ob sedmih odpotovati!“

Žalovanje.

„Oho, prijatelj, vidim, da imaš flor na roki.“

„Da, pred tremi dnevi mi je umrla tašča!“

„Nič drugega? Jaz sem pa že mislil, da žaluješ!“

Poročni dan.

Žena: „Sprejmi moje iskrene čestitke!“

Mož: „Zakaj pa?“

Žena: „Ali srce, spomni se vendar, danes je obletnica tvojega poročnega dne!“

Mož: „Saj res, drago dete! Prav lepa hvala. Mišlim, da sem na tvojega letos prav pozabil!“

Pogovor na plesu.

— Gospod baron, vaša soproga pleše izvrstno.

— Ha, to še ni nič; da bi jo videli na hrbtu plavati —“

Ponesrečeno.

Žena: „Ko bi ti šel v cerkev mesto v gostilno, gotovo ne bi zgubil na kartah toliko denarja!“

Mož: „Ne boš, neumno blebetanje! Oni, ki je ves denar priigral, tudi ni bil v cerkvi!“

Pogovor.

- Videl sem tako veliko srno, kakor vol.
- To še ni nič, jaz sem pa videl tako veliko ponvo, kakor kak „ringl pil“!
- Nemogoče, zakaj pa rabijo tako ogromno ponvo?
- Najbrže bodo v njej spekli tisto srno, katero si ti videl!

Sigurno zdravilo.

- Kakšen obraz pa delaš?
- Imam neznosne zobne bolečine!
- Kadar mene zob boli grem k moji punc, ji dam nekoliko vročih poljubov in bolečine takoj prenehajo!
- Imenitno, tudi jaz bom to napravil — kje pa stanuje tvoja punca?

Pomaga.

- Kakor se mi dozdeva, živiš ti v najboljšem prijateljstvu s taščo. Sem videl zadnjič, ko je sedela ob postelji, ko si bil ti bolan!
- Seveda, ali to je bilo le radi tega, ker mi je zdravnik predpisal potenje!“

V hotelu.

- Jaz vedno spravim svečo, zato ker jo moram plačati!
- Kakor jaz. Tu pogtej, spravil sem service, ker je bilo zapisano na mojem računu!

On že ve.

Miko si kupi vilo. Kmalu pa naroči stavbenemu mojstru, da naj balkon na sprednji strani vile podere.

„Ali,“ se zavzame mojster, „to je najlepše pri vili!“

„To nič ne stri,“ odgovori Miko, „če balkon ostane, sedi moja žena celi dan na njem in tako pokvari s svojo navzočnostjo vso sliko!“

Prepoznal.

„Gospod! kako si dovoljujete nadlegovati mojo zaročenko?“ „Kaj pa hočete, to je vendar moja žena!“

„Takooo! — No potem pa oprostite prosim — sprevidim, da imate v gotovem oziru tudi vi pravico!“

Ni razumel.

„Kam greš?“

„K urarju! Ura se mi je pokvarila!“

„No to si vedno sam popravim.“

„Kako to? Saj vendar nisi urar?“

„To ne, vendar autodidakt (samouk).“

„Počasi prijatelj! Auto ima vendar popolnoma drugačen mehanizem kot ura!“

Še tuje.

V družbi gospodov pripoveduje eden, da je v Galiciji zelo veliko bolh in kako hudo je to.

„To ni nič!“ se oglasi Šandi. „Ko sem bil jaz v Galiciji jih je bilo še več. Toliko, da če bi bile bolhe složne bi me gotovo iz postelje izrinile!“

Žival tvo.

Mirko obišče prijatelja v mestu. Pred aquariumom pokaže prijatelj Mirkotu male ribice in reče: „Vidiš to so sardine!“

Mirko pokaže s kazalcem na čelo in vpraša: „Oho, sardine z glavo?“

Pred sodnijo.

Zaslišani Gregor je stal pred sodnijo radi spiritizma.

„Ali znate klicati duhove?“

„Znam jih že, oh znam, samo ne javijo se mi!“

Sporočilo.

Gospa sporoči svojemu možu na potovanju: „Pri nas ravnokar deklica dospela. Drugič kaj več.“

Podpis:

Mu ni bilo usojeno.

On: „Rad bi tvoji ljubi materi nekaj zelo lepega kupil za njeno odpotovanje.“

Ona: „O, le kupi si čisto mirno cigarete za ta denar.“

On: „Toda srček, ali misliš to resno?“

Ona: „Seve, ker mama se misli popolnoma k nam priseliti.“

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke**BERKO**
LJUBLJANACene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „6ici“)

ANTON ŠORNIzdelovalnica oblek
in čepicIzdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah**KLANEC - KRANJ**

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA**A. ERMAN - KRANJ****TELEFON 25**

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specialna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg**ČE JE NESREČA**še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.Ta je poceni
in dobro popravljen,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri **HLEBŠU IZ KRANJA**
pocen se dobi.**Ivan Zaletel**

domača žganjarna

Stanežiče

pošta Št. Vid pri Ljubljani

V zalogi ima vedno:**pravi kranjski brinjevec
hruševac
slivovko
borovničar****po najnižjih cenah!**

Mali izdajalec.

Gospodična: „Kako mine čas, gospodje; v nedeljo praznujem že svoj dvajseti rojstni dan.“

Mali Janezek: „Ali ne, teta, in kolikokrat smo opustili praznovanje.“

Kaj je ljubezen?

V kavarni sede zdravnik, pravnik in strojni inženir. Med pogovorom pridejo tudi na temo „kaj je ljubezen?“

Pa se odreže prvi zdravnik: „Ljubezen je bolezen, ki se v postelji ozdravi!“

„Dobro,“ pravi pravnik, „po mojem mnenju pa je ljubezen pravda, pri katerem vedno eden podleže a sta oba zadovoljna!“

Splošno odobravanje . . . „No,“ vpraša zdravnik inženirja, „kaj pa je po tvojem ljubezen?“

„Po mojem! Hm! Veste, po mojem je ljubezen tak stroj, ki tedaj najbolje funkcionira kadar stoji!“

Nesrečen

Dama: „Vi ste najsrečnejši človek na svetu. Imate popolnoma vse kar spada k sreči!“

Gospod M.: „Hvala za poklon, vendar moram ugovarjati — le v ljubezni imam smolo že od mladosti!“

Dama: „Kako to?“

Gospod: „Moja prva zaročenka je šla v samostan, druga je umrla pred poroko in tretja je — žal — postala moja žena!“

Trdovratno.

Dama: „Gospa P. trdi, da je stara šele 30 let, ko je pa že pred tremi leti isto trdila“

Gospod: „Dokaz, da je mož beseda, če ona enkrat kaj reče, ostane pri tem!“

Galančno.

Gospod Miko gre z neko damo v kavarno. Ne da bi kaj naročil, se zatopi v časopise. Dama se razburi in reče: „To je pa že preveč, vi ste me povabili v kavarno in sedaj prebirate časopise, ne da bi zame kaj naročili!“

Gospod (razstreseno): Ah, oprostite, draga moja! - Hoj, natakaj, za damo prosim tudi časopis!“

Neumnost.

Mož ženi: „Kakšna neumnost, sedaj še telefonirati svoji prijateljici. Pogovor sme trajati samo 3 minute.“

„Šaj ji hočem voščiti samo „dobro jutro!“

„Žena, to vendar ne spraviš v treh minutah skupaj!“

Nepremišlj n .

Dama: „Letos imamo pa zelo hudo zimo!“

Gospod: „Je res, vendar če se spomnite, gospodična, pred tridesetimi leti — je bilo za nekaj stopinj več mraza!“

„Gospod, brzdajte svoj jezik!“

Jadransko-posavska

čevljarna v Kranju

nudi vsled inventurne razprodaje ostale pare čevljev za zimsko sezijo po znatno znižanih cenah in to le do **1. marca 1928**. Blago si lahko ogledate v detajlni trgovini. **Ne zamudite te prilike!**